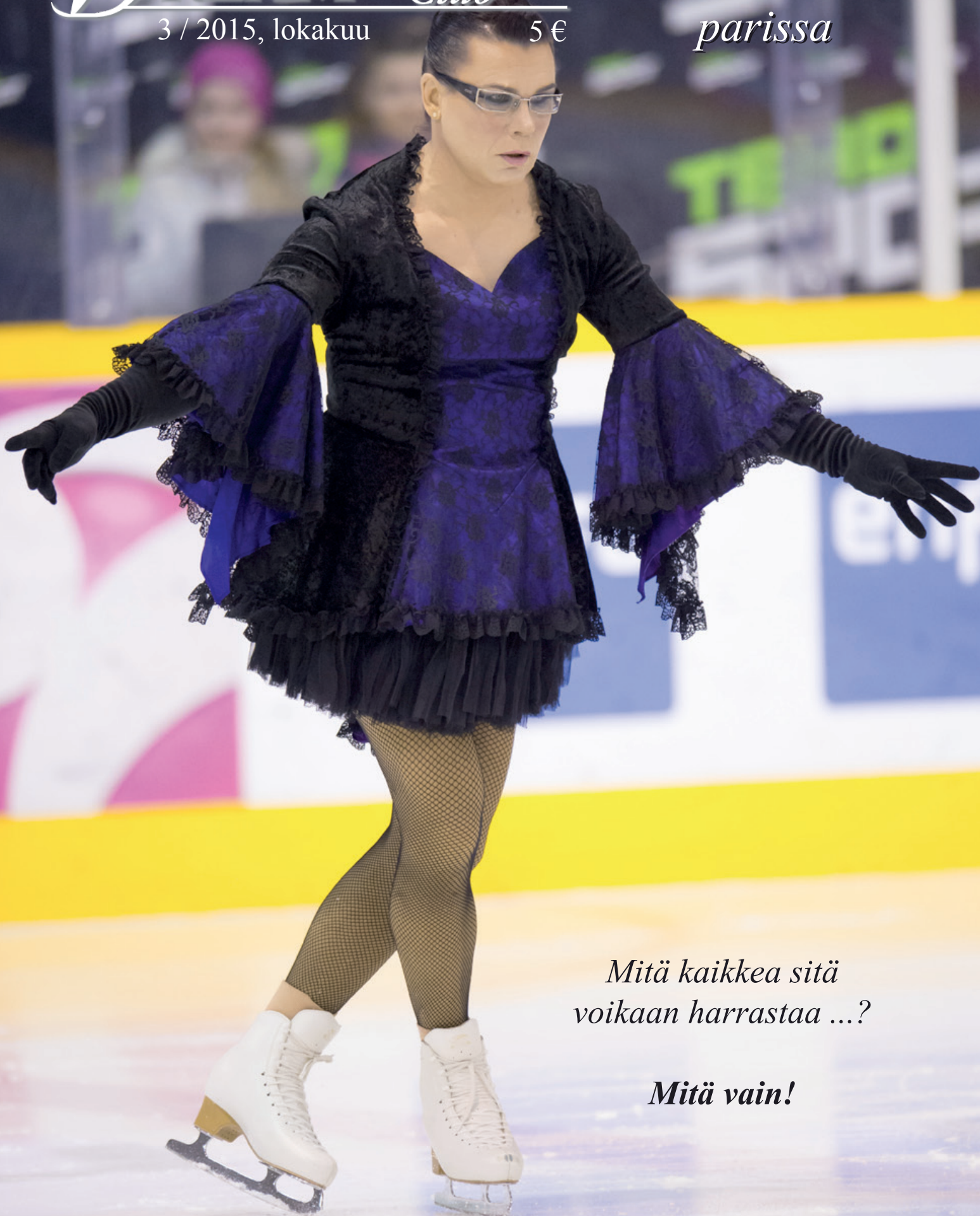

DREAM WEAR Club

3 / 2015, lokakuu

5 €

*DWC
harrastusten
parissa*

*Mitä kaikkea sitä
voikaan harrastaa ...?*

Mitä vain!

SISÄLTÖ 3/2015

(lehden numero missä aikaisemmin julkaistu)

Sisällys, yleisiä tiedotuksia	2
Pääkirjoitus	3
Terkut taittopöydältä ja jäältä	3
Viisikymppisenä luistelun saloihin (1/2014)	4
Tuuletin-teatteri (1/2014)	6
Erilainen kaupunkiloma (1/2014)	8
Vauhtia ja vaarallisia tilanteita... (1/2015)	11
Elämä ilman tanssia on kuin... (2/2014)	12
Turun teatteriviikonloppu (1/2015)	17
Matkailu virkistää (2/2014)	18
Jääprinsessan unelma elää (1/2015)	21
Vatsatanssi - tie naiseuteen (1/2014)	23
Kahden Sofian vieraana Kreetalla (2/2015)	25

TAPAHTUMAT 2015

DreamWearin kahvi-illat

Transtukipisteellä Helsingissä
jokaisen kk:n 2. maanantai ja 4. tiistai
klo 19.00 ellei toisin mainita.

Muut tapahtumat

Muista tapahtumista löydät tietoa tämän lehden sivuilta, paikallisen SETAn toimistolta, Transtukipisteeltä sekä kotisivuiltamme internetistä.

Wuolteen viikonloput ym.....

DREAMWEAR CLUB R.Y.

Kotisivut

<http://www.dreamwearclub.net/>

Sähköposti

dwc@dreamwearclub.net

www.facebook.com/DreamWearClub

Yhdistyksen tili

577005-2100253

Jäsenmaksu

40 € / vuosi 2015

Miksi kannattaa olla DWC:n jäsen?

- ilo kuulua mukavaan joukkoon
- oma jäsenlehti
- saat oikeaa tietoa omasta identiteetistäsi
- olet etuoikeutettu jäsenten tapahtumiin
- ilmainen jäsenyys puolisollesi
- jne, jne...

Seta

Trans-
tukipiste

Pasilanraitio 5, 2. krs, 00240 Helsinki

Johtava sosiaalityöntekijä

Maarit Huuska

050 913 3278 (ti 14-16)

maarit.huuska@seta.fi

DREAMWEAR 3/2015

ISSN 1456-6079

17. vuosikerta

Ilmestyy 2-4 kertaa vuodessa

Päätoimittaja: Kristiina XL

Taitto/ulkoasu: Kirsi & Kristiina XL

Toimituksen sähköposti:

toimitus@dreamwearclub.net

Etukansi:

Minna-Maaria ensikisoissaan
jäällä.

Kuva: Atte Rissanen

Takakansi:

Hanna-Maria burleskilavalle
lähdössä

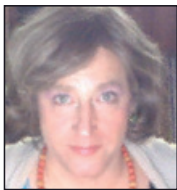
Tämän numeron avustajat:

Minna-Maaria, Anukatoriina, Kirsi,
Tuula-Marika, Hanna-Maria, Irmeli,
Monica, Ariella

Painopaikka:

KL-Digipaino

Edixion 120g / 90g

LEHDEN SILMUJA, AJATUKSEN VERSOJA

Onneksi olkoon!

Olet saanut luet-
tavaksesi Dream-
WearClub ry:n harrasteteemanu-
meron. Tähän lehteen on koottu
aiemmin lehdessämme julkaistuja
artikkeleita yhdistyksemme jäsen-
ten erilaisista harrastuksista; juttuja
teatterin näyttämöltä ja katsomosta,
burleskiesityksistä, taitoluistelusta,
kulttuuri- ja ihan vaan lomamat-
koiltakin. Lehti täynnä kuvia kau-
niista ihmisistä harrastamassa mitä
kukakin. Kaikkeaa sitä ihmiset har-
rastavat, mitäs merkillistä tässä on?

Kaunis hame taitoluistelijan
asusteena, rönsyilevän liehuva
mekko vatsatanssijalla, siisti hame,
korkeakorkoiset saapikkaat ja huo-
liteltu meikki kun mennään teatte-
riin... No, on tässä jotain merkillis-
tä. DreamWearClub on yhdistys,
jonka jäsenistä suurin osa on ns.
transvestiitteja. Osa on jotain muu-
ta, transsukupuolisia, edellisten
puolisoiita tai muuten vaan suku-
puolen moninaisuudesta ja erilai-
suudesta pitäviä. Tämän lehden jut-
tujen kirjoittajat sattuvat olemaan
kaikki syntymämiehiä, puolisoita ja

ja isiä lapsilleen. Sillä tavalla mie-
hiä. Jollain muulla tavalla taas eivät
ole miehiä, mies kun ei pukeudu
hameeseen eikä tanssi vatsatanssia.
Mutta jos kuitenkin niin tekee, niin
onko mies silloin mies vai jotain
muuta, nainen ehkä, onko muita
vaihtoehtoja?

Visainen kysymys mutta autan
oikean vastauksen etsimisessä:
koko kysymys on väärin aseteltu
ja tarpeeton! Naiseus versus mie-
heys, naisellisuus ja miehekkyyys
vastakohtina, mitä se on? XX tai
XY (mutta kaikki kromosomipoik-
keamat), vatsatanssi tai jääkiekko,
makkara tai salaatti, nukke tai pa-
loauto, sininen tai punainen, pimp-
pi tai kikkeli; määrittelemme suku-
puolta niin moninaisilla ja toisistaan
riippumattomilla ominaisuuksilla,
ettei sanasta ”sukupuoli” jää mitään
yksikäsitteistä käteen kun oikein
sanaa ravistelemme.

Biologia, kulttuuri, tavat ja aja-
tustottumukset, kaikki samassa
kattilassa. Miksi ihmeessä siis yri-
tämmeään pelkistää ja typistää
sukupuolisuuden monitahoisuutta
yhteen sanaan. Kenties laiskuut-

tamme, niin nyt vain on aina tehty.

Tämän lehden kirjoittajat ovat
tunnistaneet itsessään sukupuolen
moninaisuuden ja uskaltaneet va-
paasti ilmaista ja toteuttaa omaa
sukupuolisuuttaan, persoonallisuut-
taan ja kehollisuuttaan. Ja löytäneet
kanavan itsenään olemiselle harras-
tuksien kautta, menemällä ihmis-
ten ilmoille, tulemalla nähdyiksi.
Hoppoa se ei ole ollut mutta eikö
meistä useimmat tuskaile niiden
vähintäänkin omien pään sisään
rakennettujen rooliodotusten kans-
sa, jotka estävät meitä ilmaisemasta
itseämme kokonaisina, moninai-
sina, täysinä yksilöinä, sukupuole-
lemme unohtaen tai, joillekin, sen
löytäen. Hyvä lehtemme lukija, jos
kysymys kirjoittajien sukupuolesta
edelleen kiinnostaa, niin asia ratke-
aa kysymällä, jos siihen vaan saat
tilaisuuden. Minä en tiedä vastaus-
ta. Lukekaa siis lehti hämmennyk-
sen vallassa ja toteuttakaa itsekin
itseänne juuri niinkuin parhaalta
tuntuu!

Krisse

LEHDEN TAITTAJAN TERKUT JÄÄLTÄ!

RoiTa Fantastic Ice Stars
Published by Kirsi Lehtonen [?]
October 18 · 🌐

Kiki, joukkueenjohtaja

Lapsuusmuistoihin kuuluvat kaulassa roikkuvat hokkarit. Kotona oli luistinradalle matkaa vajaa kilometri. Mie lähes asuin jäällä. Murkkuiässä tuli pelattua vähän joukkuelätkääkin. Pieni ja hento jäi kuitenkin pian jalkoihin joten keskityin harrastuksena musiikkiin. Aikuisiällä luistelu jäi kokonaan kunnes ”löysin” itseni kaunokit jalassa ”Lumppareiden” harkoista keväällä 2014! Siitä se ajatus sille lähti 😊!

Tässä iässä kehonhallinta ja koordinaatio ei enää ole parhaimmillaan mutta yritän olla aina siellä missä olen vähiten tiellä!

Siviilissä palveluyrittäjä reilun 20 vuoden kokemuksella. Perheessä viisi lasta joista kaksi vielä asuu kotona. Kaksi villakoiraa. Lapset kotona vähenee sitä mukaa kun aikuistuvat ja villakoirat vastaavasti lisääntyy 😊!

Henkilökohtainen tavoite on kyetä menemään kaunokit jalassa jäälle vielä 80+ -ikäisenä 😊! — in Rovaniemi, Finland.

Write a comment...
Press Enter to post.

Lehden taittajana pidän itseäni ”puoliammattilaisena”. Luistelijana olen liikkeellä lähinnä kuntoilumielessä! Ostin ekat kaunokkini pari vuotta sitten. Taidan olla nyt urani huipulla kun olen syksyllä perustetun aikuisten muodostelmaluistelujoukkueen joukkueenjohtaja? Ohessa esittelyni FB-sivullamme. Käykäähän tykkäilemässä niin pysytte mukana meidän ”toilailuissa”. Ekat kansalliset kisat on helmikuussa! Kisa- ja esiintymispuvun mitat on jo otettu. Mustaa ”satiinia”, hopeisia paljetteja ja sifonkia. IIKK!!

Kirsi

VIISKYMPPISENÄ TAITOLUISTELUN SALOIHIN

Teksti ja kuvat: Minna-Maaria

Liityin syksyllä aikuisluisteluryhmään. Vuosien ajan olin etsinyt ensin ryhmää ylipäättään ja sittemmin sopivan tasoista ryhmää. Lapsuuden muistikuvaksi mieleeni kun ovat piirtyneet ne hetket, jolloin katselin tuvan mustavalkotelkkarista naisluistelijoita valkoisissa luistimissaan. Jospa joskus minäkin?

Se joskus koitti viiskymppisenä. Iisalmesta löytyi ainoastaan vähän pitemmällä taidoissaan oleva, oman ikäisistäni koostuva naisryhmä. Sinnepä sitten syksyllä, suurella innolla ja vähällä järjellä - kunnon horjahdus, värttinäluun murtuma ja käsi pakettiin ja siinäpä se syksy olikin taputeltu.

”Dancing on ice” - formaatti televisiossa syksykaudella piti kipinää yllä, samoin kuin pistäytymiset Iisalmessa katselemassa muiden tekemisiä kaukalon reunalta. Ennen joulua uskaltauduin uudelleen jäälle, järki päässä mutta polvet set-suurina. Pikkuhiljaa uskallus voitti pelon.

Kevätkaudella liityin mukaan ohjattuun opetukseen. Nollataidoil-

la jokainen opittu liike on juhlahetki ja melkein jokainen kokeiltu liike on itselle uusi. Miten pysyä yhdellä jalalla pystyssä, miten päästä edes se metri taaksepäin, mikä se ulko- ja sisäkaari on, miten olla sotkeutumatta piikkeihin?

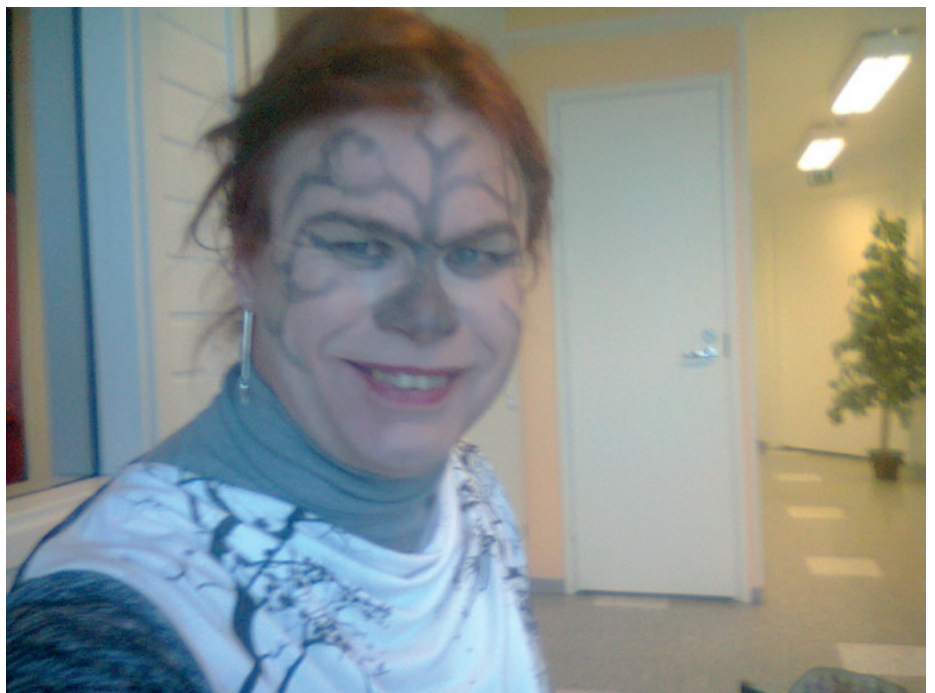
Vähä vähältä taidot ovat alkaneet karttua ja vuorotteluvapaa mahdollistaa päivittäisen jääharjoittelun. Valmentajan ei tarvitse korjata enää ihan kaikkea tekemistä. Ryhmäytyminen on edennyt ihanasti - ”Revontulet” koostuu mukavista ihmisistä, joita yhdistää rakkaus valkoisiin luistimiin. Alkuun otin kuitenkin asioita varman päälle ja vaihdoin luistimet jalkaan vaihtoa-aitiossa, kunnes valkkumme ohjasi minut hyvin määrätietoisesti samaan pukuhuoneeseen toisten naisten seuraan.

Ihanaa kevyttä liitelyä tasaisella jäällä? Ei vaineskaan, vaan erittäin vaativa ja kokonaisvaltainen liikuntamuoto. Kropassa pitää olla voimaa, jotta liikkeet pystyy tekemään. Tasapainoa vaaditaan kun kehon paino on noin neliösentin kokoisen alueen päällä. Tekniikkaosaaminen kehittyy harjoittelun kautta. Not-

keutta ja sulavuutta tarvitaan vartalonkiertoihin, luisteluasentoihin ja sitä kautta tasapainon ylläpitoon. Ja se hymykin pitäisi muistaa välillä väläyttää!

Kun aiemmin minua ei saanut kuntosalille lahjonnan, uhkailun eikä kiristyksenkään avulla, niin nyt käyn siellä ilomielin kahdesti viikossa tekemässä luistelupainotuksen kymmenkohtaisen kunto-ohjelman. Keppi kulkee mukana halleilla alkuverryttelyä varten. Lisäksi kuntosalilla voi tehdä kiihkeitä harjoitteita luistimet jalassa kummimaton päällä, peilien edessä. Ja edelleen, edessä oli piruettelaudan osto, jotta pääsin oheisharjoittelun muodossa vihkiytymään käännosten ja pyörimisen saloihin. Ja pari kesäleiriäkin kutsuu pahasti koukuun jäänyttä harrastajaa!

Mielenkiintoista oli löytää ryhmästä myös bestis. Ajatus bestiksestä piirtyi kristallinkirkkaana mieleeni Kuopion kauppahallin kahvilassa, jossa sain seurata kahden hyvin pukeutunutta nuorta naista perjantaisena iltapäivänä. Heillä oli lasilliset kuplivaa vaaleanpunaista juomaa ja makupalaksi lautasella

yksi yhteinen konvehti. Seurailin puolisen tuntia sivusta sitä iloa ja rupattelua ja hetkeä, kun nämä naiset jakoivat keskenään pikku veitsellä konvehdin puoliksi! Ja silloin, juuri silloin se kuuluisa salama iski: ”Hei, hei, hei! Mie haluan tuollaiseen pöytään - mie haluan bestiksen - mie haluan olla nainen naiselle, tosiystävänä!”

Annas olla, kuinka kävikään? Pirjon kanssa olimme tehneet pikku hiljaa tuttavuutta, sillä olimmehan joka lauantaiaamu ne kaksi ensimmäistä innokasta pukuhuoneessa, alkuverryttelyn ja varustenvaihdon parissa. Maaliskuussa Pirjo hoksasi pyytää minut mukaansa Sonkajärven jäähallin yleisövuoroille, joita on joka toinen päivä. Sen jälkeen olemme yhdessä piirtäneet jäähän kuvion jos toisenkin, musiikin fiiliksin, välillä hersyvästi nauraen, välillä ärräpäitä päästelen. Kuvioon tietty kuuluu myös, että kertaamme kahvikupin ääressä tekemisiämme harkkojen jälkeen. Ja tiemme käy myös yhteiselle jääleirille kesäkuussa. Ja ne jutut, no nehan ovat tietty niitä tyypillisiä naisten keskisiä juttuja!

Mikä oli hyvinkin mielenkiintoista, oli se, että Pirjo-bestis oli ehtinyt pitää minua tavisnaisena noin kuukauden ajan ennen kuin näytin hänelle yhden lehtiartikkelin itsestäni. Olipa varsin pysäyttävä hetki kuulla tämä totuus. Mutta toisaalta - valkoiset luistimet, itse lajin valinta, luontainen viihtyminen naisporukassa, housuasut pitkällä siroilla saappailla ja värikkäällä silkkihuivilla, hoidetut kulmat ja ripset, punaviolettiset pitkät hiukset sekä elekieli eivät kyllä kieltä kovin miesmäisestä tapauksesta!

Eivätkä kielineet silloinkaan, kun keskustelimme kevätinäytöksen ohjelmasta ja asusta valkkumme johdolla vaihtoaitiossa harkkojen jälkeen. Valkku-Ljubovilla oli selkeä näkemys, miten homma toimii. Me aikuiset esitämme metsän puita, ja

päällämme on joko mekko tai tunka, somisteina pientä rekvisiittaa, kasvoilla aiheeseen sopiva meikki, hiuksissa kampa. Katsomossa meitä metsän puita ja ympärillämme viilettäviä satulahmoja odottaa tuhatkunta ihmistä, kahdessa näytöksessä.

Tuntuu siis ihanalta, että saan olla mukana ryhmässämme aidosti

naisena eikä kiintiömiehenä. Ryhmään kasvaa pian sisään muutokin. Kuljemme kisoja katsomassa, suunnittelemme jäävuoroja, etsim-

me kesäleirejä, mietimme asuja, meikkejä ja musiikkia. Syntyy oma maailmansa, johon on mukava mennä ja josta porukka ei enää päästä pois. Alkumetrien toppahousutkin ovat vaihtuneet säät ja reidet paljastaviin leggareihin ja toppatakki seuran fleecetakkiin. Valmentaja tykkää nähdessään jalkojen linjan ja ryhmäläisten suusta olen kuullut kommentin: ”Alat näyttää muuten oikealta taitoluistelijalta!” Hunajata, hunajata....

Ryhmässämme on tietysti myös oma lajinnukainen slanginsa. Harkat, valkut, oheiset, ritit, kaaret, crisscrossit, liu’ut, kantakäänökset, urasyvytydet, piruettitlaudat, hyppynarut, leggarit sun muut vaan vilahtelevat keskusteluissa.

Harkkakassi on mukava pakata. Kolmen kuukauden aikana olen mennyt sen kanssa hallille yli 60 kertaa. Pitäisikö siis syystäkin todeta, että Minna-Maaria löysi vihdoinkin oman urheilulajinsa, aikuistaitoluistelun!

Minna-Maaria

Kirsin kuvakommentti

Osittain Minna-Maarian ”perässä” hyppäsin miekin kaunokkeihin helmikuussa 2014. Kotiseurani RoiTa:n kevätinäytöksessä olin jo aikuisryhmän mukana. Roolimme jääsatu Tuhkimossa oli ”Pöly”. Mie olen tässä esityksen jälkeen otetussa kuvassa toinen oikealta. Toinen ohjaajistamme luisteli muitakin rooleja joten siksi hänellä on puhdas nassu.

TUULETIN-TEATTERI

Teksti: Tuula-Marika

Kuva: Lumi

Alku pelottaa aina

Olin jo kymmenkunta vuotta käynyt DWC:n kahvi-illoissa ja välillä myös torstain transkahvi-illoissa. Muutoin sosiaalinen tyttöelämäni oli olematonta, vaikka kotona sainkin olla vapaasti Tuula-Marikana. Sitten vuoden 2008 kesällä näin transtukipisteen ilmoituksen teatteriryhmästä, joka alkaisi syksyllä. Vetäjänä oli Irene Kajo, jonka olin nähnyt DWC:n Hauhon tapahtumassa lausumassa runoja. Ajattelin heti, että hän on varmasti oikein mukava ja mieluinen ohjaaja.

Olin silti varmaan yhtä peloissani kuin aikoinaan ensimmäistä kertaa Setaan aikoessani, mutta rohkeus onneksi voitti. Niinpä ilmestyin Setan tuttuihin tiloihin eräänä maanantaina ja siellähän olikin toista kymmentä tyyppiä tulossa samaan ryhmään. Tilat vihreäsohvaisessa neukkarissa olivat hieman ahtaat, mutta tunnelma sitäkin tiiviimpi!

Setan pienissä tiloissa harjoittelimme ja esiinnyimme ensimmäiset vuodet: voit vain kuvitella miten happi loppui, kun pienessä tilassa oli tusina esiintyjää

ja saman verran katsojia. Onneksi loput kerrat olemme saaneet olla maailman parhaassa ja inspiroivimassa harjoituspaikassa: Kaapelitehtaalla Teatterimuseossa (kiitos Milla-ohjaajan).

Hienot tyypit

Alussa hieman ehkä petyin, kun olin ajatellut ryhmässä olevan muitakin transtyttöjä. Näin luulin koska ryhmä oli transtukipisteen järjestämä, mutta suurin osa olikin luomunaisia, siis lähinnä lesbo/bi-ihmisiä. Parin käynti kerran jälkeen ryhmämme oli tosi hyvin yhteenhitsautunut ja kuin olisimme kaikki tunteneet toisemme jo pitkään - aivan mahtavaa porukkaa!

Erityisesti pitää mainita Irenen lisäksi myös toinen vetäjämme, Milla Kortemaa. Hän on töissä Teatterimuseossa ja on toiminut nukketatterin parissa. Irene ja Milla ovat aika erityyppisiä ihmisiä, mutta ohjaajaparina aivan ylittämättömiä. Ehkä juuri se erilaisuus toimii tässä. Irene vetää pikkutarkkaa juttua ja Milla suuria linjoja, hienoja ihmisiä tekemässä mahtavaa työtä!

Tuula-Marika Teatterimuseon Arkadia-lavalla

Ryhmätyötä

Ryhmän kesto on ollut aina kaksitoista viikkoa per syksy ja kevät, aina maanantaisin. Kauden lopuksi olemme pitäneet useimmiten näytöksen, kerran jopa kolme kertaa. Pääasiallinen esitysmuoto on ollut improvisaatio, mikä sopii meikätytön muistille hyvin: vuorosanat eivät kauaa päässä pysyisikään.

Liki samat ihmiset ovat olleet ryhmässämme alusta alkaen, välillä joku tullut tai lähtenyt, nyt lopuksi meitä oli neljätoista. Uudetkin ovat aina sulautuneet nopeasti ryhmään ja kaikki kokeneet tämän niin tar-

Tuula-Marika lintuemon, luulisin

keäksi, ettei oikein ilman voi olla! Poisjääneet ovatkin sitten vasta iltatyön tai perheenlisäyksen vuoksi joutuneet luopumaan rakkaasta harrastuksestaan.

Esittämisen iloa

Näytöksen odottaminen ja lavalle meno ovat jännittäneet välillä viikonkin etukäteen. Harjoitukset ovat menneet matalalla profiililla, alakanttiin tai ihan penkin alle. Varsinainen esitys on sitten ollutkin teatterin juhlaa: hiki lentää, potkut nousevat, sanat muistetaan, draamaa syntyy! Yleisökin lienee ollut samaa mieltä naurunpyrskähdyksistä ja aplodeista päätellen.

Mieluisimpia esitystapoja ovat olleet asiantuntija+diat sekä lyhyet improvisaatiot eri tyy-

lennosta, yksi asiantuntija ja pari tyyppiä, jotka esittävät aiheeseen kuuluvia (=kuulumattomia) diakuvia asettumalla eri asentoihin. Asiantuntijaparka sitten yrittää pärjätä näiden kahden hullun kuvittamien juttujen kanssa. Useimmiten hän onnistuu siinä yli odotusten ja yleisö on reytä. Toivottavasti naurusta.

Lyhyessä improvisaatiossa kourallinen ryhmäläisiä esittää ns peruskohtausta, esim jouluateria, välitunti tai bussissa. Ensin mennään pari minuuttia niin kuin oikeasti siellä tapahtuisi, siis ihan tavallista suomalaista arkea. Sitten ohjaaja sanoo että ”Kauniit ja rohkeat” ja tyyli vaihtuu sen mukaiseksi, toljottavaksi siis. Seuraavaksi ”Kaurismäki”, ja kas olemme tosi lakoonisia. Raahustavat ”Zombiet” on yksi suosikkija, sekä töksähtelevät ”Robotit”. Puhumattakaan ”kissanpennuista”. Tavallinen kohtaaminen on muuttunut näin monta kertaa kiinnostavammaksi. Tai ainakin hullunkurisemmaksi.

Harjoitusten välissä on erilaisia rentoutusjaksoja kuten ihmispesukone, nimenhuuto, kilpa-ajo. Tehokkaita ovat! Saatte itse kuvitella mitä ne pitävät sisälleen.

(Lähes) tärkeintä elämässä

Keskinäinen kunnioitus, yksityisyyden ja erilaisuuden arvostus, kokemusten jakaminen. Eräitä hienoimpia asioita ryhmässämme.

Jokainen esityksemme on ollut tapaus sinänsä. Vaikka improvisaatio on ollut päällimmäinen asia, eivät esityksemme ole juuri muistuttaneet toisiaan: oli ”musta esitys” lähes ilman valoja, oli lähes perinteinen näytelmäepisodien esitys, oli kiertävä esitys eri puolilla Teatterimuseota (yleisöparka ei päässyt edes istumaan). Mutta aina teimme tunteita ja ajatuksia heittäviä elämän palasia, pieniä sellaisia.

Kun ajattelen omaa identiteettiäni, niin tämä teatteriryhmä on merkinnyt hyvin paljon: olen oppinut paljon sosiaalisemmaksi, rohkeammaksi, esiintymiskykyisemmäksi, työskentelemään ryhmässä, tuomaan tunteita esiin - ja ennen kaikkea saanut liudan mahdollisia ystäviä.

Naisidentiteettini on kasvanut, vahvistunut ja saanut paljon lisää itseluottamusta: parempaa ”itsensä kehittämiskurssia” en olisi voinutkaan löytää!

Lähes puoliammattilainen teatteri-ihminen,

Tuula-Marika

ERILAINEN KAUPUNKILOMA

Teksti ja kuvat: Irmeli

Tammikuinen teatteriviikonloppu Turussa oli täynnä iloista mieltä, paljon tuttuja sekä sopivasti ohjelmaa. Omalta kohdaltani viikonloppu oli ainutlaatuinen ja ensiaskel ulkoilevana tyttönä kaupungilla. Odotin viikonlopulta paljon, mutta sainkin enemmän.

Kohti Turkua

Perjantiaamu meni kotona vielä matkalaukun pakkaamisen merkeissä. Asut olin pakannut jo pitkin viikkoa, samoin meikit, korut yms. mutta saniteetikamat ja lääkkeet vielä niin laukun sai sulkea. Vaimoni lähti mukaan joten avustin hänenkin laukkunsa sulkemisessa. Laukut auton tavaratilaan, vaimokulta apukuskin paikalle ja matka saattoi alkaa. Hotellille oli kohutuullisen helppo osata ja paikoituspaikkakin löytyi helposti. Takapihan ja respan kautta matkatavarat huoneeseen ja loma sai alkaa.

Perjantai-ilta

Olin edelleen ”äijä-lookissa” ja aikaa ennen iltaohjelman alkua oli viljalti joten lähdimme vaimon kanssa shoppailemaan läheisiin tavarataloihin. Halosen myyjätär ei kummemmin häkeltynyt vaimoni tiedustellessa häneltä minulle sopivia talvisaapikkaita vaan asiallisesti kertoi ettei heillä ikävä kyllä ole niin isoja kokoja mutta tiesi kyllä Kenkä-Marskin Helsingissä pitävän valikoimissaan isojakin naisten kokoja. Vaimo osti itselleen uudet talvinilkkurit ja kun hän oli jo lähdössä puodista ulos havaitsin miesten osastolla maiharit, punaiset, sopivaa kokoa - ja eikun tinkimään hinnasta. Eivät maiharit kovin naiselliselta tietenkään tunnu, mutta punainen väri ja viikonlopun tiedossa olevat paukkupakkaset helpottivat ostopäätöstä.

Panimoravintola Koulu oli kävelymatkan päässä. Menimme ostokassien kanssa tutustumaan paikkaan ja syömään tukevasti. Minulla kun on näitä erinäisiä ruoka-allergioita niin aina joutuu ulkona syödessä selittämään perusteellisesti, että mitä en missään nimessä voi suuhuni laittaa. Tarjoilija kuunteli tarkkaavaisesti ja varmisti vielä köökin puolelta ruokavaliooni sopivaa annosta ja pian edessämme oli maukkaat ateriat. Hyvien hankintojen ja maukkaan aterian jälkeen oli mukava palata hotellille. Viimeinkin pääsin vaihtamaan asua naisellisemmaksi. Pääsisin illan aikana meikka-

ukseen, joten jätin nassun ilman ehostusta. Eli peruukki päähän ja hieman hajua iholle, siinä oli kaikki. Avokkaat pakkasin kassiin sisäkengiksi, mutta jalkaani tuli nyt nuo uudet punaiset maiharit. Aulassa tapasimme ystävämme ja heidän kanssaan lähdimme astelemaan kohti TuSetan uusia tiloja. Olin ensikertaa tyttönä kaupungilla. Koetin olla jännittämättä, mutta aina kun joku käveli vastaan niin tuli hieman epävarma olo. Olenhan kookas ja pitkähäkökin, eli aika hujoppi naiseksi, mutta.... Silti jokainen askel oli helpompi ottaa kuin edellinen.

DWC:n tytöt ja Rocky Horror Show -näyttelijät yhteiskuvassa Turun Kaupunginteatterin päälavalla. Kuva: Kim

Meikissä

Olimme ensimmäisten joukossa TuSetan tiloissa. Vaihdoin sisäkengät jalkaan ja jätin päällystakin naulakkoon. Valitsimme istumapaikan takarivistä ja seurasimme muiden tyttöjen saapumista paikalle. Kakkukahvien jälkeen pääsin meikattavaksi. Sain käteeni peilin, josta saatoin itsekkin seurata ehoutuksen edistymistä. Pohjustuksen jälkeen opin uutta valokynän käytöstä. Olen itse aika kömpelö meikkaamisen suhteen mutta harjoittelun kautta opin toivottavasti senkin taidon.

Silmämeikki onnistui kuten ammattilaiselta saattaa odottaakin. Raskaat silmäluomeni näyttivät nyt paljon raikkaammilta ja kaiken kruunasi ripsiini liimatut ”tupsut” eli lisäkkeet.

Meikkaaja kampasi myös peruukkiini uuden lookin, joten olin

jopa yllättynyt tuloksesta. Miehisistä kasvoistani oli loihdittu naisellinen puoli esiin, eli olo tuntui upealta. Osa tytöistä lähti jatkamaan iltaa pubeihin, mutta me palasimme hotellille. Yömysyt hotellin baarissa ja pieni iltapala tekivät terää ennen nukkumaan menoa.

Lauantaipäivä

Hyvin nukutun yön jälkeen oli kiva lähteä aamupalalle. Asuni ei ollut aamupalalla kovin naisellinen, muttei niin miehinenkään. Oranssin neulepuseron ja piukeet farkut kruunasi riipus, jonka olin lainannut pojaltani. Korviksia käytän aina joten asu oli aika sukupuoleton. Kerroksen käytävällä sattui huvittava episodi, kun joku miespuolinen hotellivieras puhui puhelimeensa: ”niitä on täällä TOSI paljon, oisko niillä joku kookoon-tuminen täällä...”. Hän mahtoi hämmästellä tiittien määrää hotellissaan.

Aamiaisen jälkeen lähdimme vaimoni kanssa kaupungille. Anttilassa oli alennusmyynti meneillään joten sinne. Vaimoni teki omia löytöjään ja itse löysin edullisen kotelomekon, pitsihihaisen paidan josta pidin kovasti sekä mustan

puolihomeen. Vielä Stockman sekä Hansa-kortteli, niin ostokset oli tehty.

Lauantai-illan huumaa

Illan ohjelmassa oli kokoontuminen pihviravintola Torressa ja siitä teatterille Rocky Horror Show -esitykseen. Vaimoni meikkasi ensin minut ja pääsi vasta sitten laittautumaan iltaa varten. Asukseni puin niititukuvioiset mustat leggarit, samaa kuosia olevan tunikapuseron ja uuden mustan minihameen. Jopa maiharit tuntuivat sopivan tämän asun kanssa eli olin aika rock-henkinen.

Kello kävi nopeaan tahtiin, olimme vartin myöhässä, sitten puoli-tuntia ja lopuksi kokonaisen tunnin kun lähdimme kohti Torrea. Päätimme tilata taksin. Anttilan edessä oli taksi parkissa, ”kysy onko se vapaa” pyysin vaimoltani. En olisi saanut sanaa suustani kysyäkseen itse asiaa kuljettajalta. Vihdoin tilaamamme pirssi saapui. Kerroimme osoitteeksi ravintolan nimen mutta kuski kysyi: ”Eikö se ole tuossa kulmassa?”. ”Eikun Linnankadun Torre”, oikaisimme. Kuski varmisti vielä osoitteen taksikeskuksesta ja vihdoin olimme perillä. Paluumatkaa ajatellen kysyimme vielä kuljettajalta kaupungin säästä ja katujen liukkaudesta. Hän sanoi: ”Turussa ei ole jäätä kuin grogilasissa”, hän toivotteli meille hauskaa iltaa. Päästyämme Torrean tilasimme ruuan ja juomat. Ilta oli kuitenkin vasta alullaan.

Kävelimme tiittiystäväni kanssa yhdessä teatterille. Puolisomme ajelivat komiasti pirrsillä. Olin jo hie- man rennompi liikkeessäni Turun iltameiningeissä. Nuorisoa oli liikkeellä paljon mutta heitä ei kiinnostanut kahden ladyn kävelymatka teatteria kohti. Itse asiassa jouduimme kysymään reittiä teatterille eräältä nuorelta naiselta koska huomasimme taivaltaneemme harhaan. Saimme oivat reittiohjeet ja löysimme pian perille. Nuori nainen ei ainakaan näyttänyt hämmästyksensä kun kaksi vierasta, kookasta ja matalaäänistä ladyä kysyi neuvoa. Oli kokemus sinänsä eksyä Turussa ja kysyä neuvoa naiseksi pukeutuneena... Teatterinäytös oli upea ja tavallaan koskettavakin. Juoni tosin karkasi välillä ajatuksistani, mutta vauhti ja teema korvasivat juonesta eksymisen. Meitä tyttöjä oli niin paljon teatterilla että rentouduin ja unohdin jännityksen kokonaan. Esityksen jälkeen jatkoimme iltaa Panimoravintola Koulussa. Ihanaa viettää iltaa isolla porukalla vaikka emme samaan pöytään kaikki mah- tuneetkaan. Osa teatteriväestä saapui myös jatkoille Kouluun. Sain tilaisuuden vaihtaa muutaman sanan päärooleissa olleen Sami Saikkosen kanssa.

Kotiinpaluu

Aamupalalla sain vielä jutella ystävien kanssa. Muuten sunnuntai menikin kotiinpaluun merkeissä.

Kulkupelikin käynnistyi napakasta pakkasesta huo- limatta nöyrästi ja pelasi muutoinkin paluumatkan moitteita.

Kokemusta rikkaampi

Olen joskus kateellisena kuunnellut kun jotkut tytöt ovat keskustelleet kaupungilla liikkumisestaan. Olemme vaimoni kanssa tilanteessa, etten voi liikkua tyttönä kotikaupungin kaduilla vaikka kuinka tekisi mieli. Myös Turussa asuu entisiä opiskelu- ja työto- vereitani mutta tuskin heihin törmäisin. En törmännyt ainakaan tällä reissulla.

Kieltämättä jännitin aluksi vaikka olinkin turvalli- sessa seurassa. On se vaan kotiympyröistä loikkaa- minen kaupunkivilinään aikamoinen harppaus. Mutta se filis kun sen on tehnyt, ei sitä pysty sanoin kuva- maan. Taisin jäädä koukkuun sillä nyt olemme kes- kustelleet vaimoni kanssa uusista kaupunkilomista mahdollisen tyttöilynkin merkeissä. Kiitos teatterivi- konlopun järjestäjille ja kaikille kanssasisarille, jotka teitte seikkailustani turvallisen irtioton ulkopuoliseen maailmaan.

Uusia seikkailuita odotellen

Irmeli

VAUHTIA JA VAARALLISIA TILANTEITA PALVELUTALOSSA

Teksti ja kuvat Anukatariina

Huhtikuun lopulla vatsatanssiryhmälläni oli hyvää mieltä tuottamaan tarkoitettu keikka espoolaisessa vanhusten palvelutalossa. Ryhmämme opettajan ottaessa paikkaan aikanaan yhteyttä, siellä aktiviteeteistä vastaava henkilö oli epäillyt, mahtaako vatsatanssi olla sopivaa esitettävää...! Vaikka kovasti halusin lähteä mukaan, tuo kommentti jäin vaivaamaan mieltäni: Jos vatsatanssi on jollekin noin vaikea aihe, miten vaikea mahtaa olla sitten mies sitä naisten vaatteissa esittämässä. Tästä syystä keikui pitkään kahden vaiheilla, mutta päädyin lopulta lähteä mukaan ryhmän jäsenten kannustuksen vuoksi – eräskin heistä väitti, että ei ollut minua mieheksi tunnistanut, kun minut ensimmäistä kertaa joulunäytöksen pukukopissa tapasi. Sovimme kuitenkin, että minulla olisi ”ääni käheänä” ja siksi kuiskisin vain, jos minun pitäisi jotain puhua.

Aikataulu ennen esitystä oli tiukka ja siksi minun oli pukeuduttava jo ennen palvelutaloon menoani. Niinpä sitten kävelin viileähkössä kevätsäässä ohut tanssiasu alla ja kevättakki sen päällä autolle. Taisin kerätä muutaman tuijotuksen perääni...

Tila, jossa tanssimme, oli raivattu palvelutalon kahvihuoneen keskelle, joten se ei ollut suuren suuri. Esittämässämme numerossa meitä oli viisi naista ja vauhdikasta koreografiaa piti vähän jarrutella, että emme olisi osuneet ojennetuilla jaloillamme tai käsillämme yleisöön kohtalokkain seurauksin. Kolhuilta siis vältyttiin ja saimme lämpimän vastaanoton niin vanhuksilta kuin henkilökunnaltakin – kovasti kyseltiin, missä meitä pääsee näkemään toisenkin kerran. Myös äänenkäheysjekku ilmeisesti onnistui, kukaan henkilökunnasta ei vaikuttanut reagoivan minuun mitenkään erityisesti.

**Laatua ja hyvää palvelua
Rovaniemellä**

KLKOPIO
KLDIGIPAINO

Kansankatu 8, Rovaniemi, puh. 0207 809 500 WWW.KLKOPIO.FI WWW.KLDIGIPAINO.FI

ELÄMÄ ILMAN TANSSIA ON KUIN...

Teksti ja kuvat: Hanna-Maria

Hetkinen... aloitin tanssin harrastuksen vuonna, vuonna, siis vuonna? Nyt en edes enää muista, siis joskus en kai ole harrastanut tanssia. No, ehkä elimme vuotta 2001 tai 2002. Niin se vaan aika kuluu.

Olen syntynyt miehen kehoon, ja olisi ollut tosi järkevää, kun olisin innostunut myös ns. miesten harrastuksista. Kokeilinkin kaikkea mielestäni hurjaa ja miehistä. Ensimmäinen olin urheilusukeltaja. Mutta se oli aika pelottavaa. Syvällä veden alla ihan pimeässä. Ei ole minun hommaa. Sitten ajattelin, että hurja purjelentäjä minusta pitää tulla. Hurjampi kuin kukaan koskaan aikaisemmin, niin sen piti mennä. Suomen mestari nyt ensimmäiseen alkuun on riittävä haaste tälle nuorelle rohkealle miehelle.

Olen pukeutunut naisten alusvaatteisiin jo alle 20-vuotiaasta lähtien. Riisin aina vähintäänkin sukkahousut aina ennen lentoseikkailujani. Siis jos minut löydettäisiin jostain puun latvasta, sukkahousut ja pikkarit jalassa, olisi se vaan niin häpeällistä minulle ja koko suvullekin. Lentokurssilla oli mukana yksi tyttökin, ja se tuntui turvalliselta. Tyttöjen kanssa on helppo olla mutta kun hän kävi vain peruskurssin ja sitten jäin yhä yksin niiden miesten kanssa. Aloin sitten vaan kuntoilemaan moneksi vuodeksi ja ihailin lehdistä tyttöjen mukavia harrastuksia. En vaan uskaltanut mennä mukaan, olisin ollut ainoa poika.

Sitten kauan tämän jälkeen perustettiin Transtukupiste, alkoivat DwC:n kahvi-illat ja aloin päästä pois kaapistani muiden samanlaisten ihmisten turvalliseen seuraan ja myöhemmin myös samoista asioista kiinnostuneiden naisten verkostoon. Ilokseni huomasin, että

kun aloin pukeutua naisten tavoin, tämä myös helpotti integroitumistani naisille tyypillisten harrastusten pariin. Olin erilainen, mutta loppujen lopuksi kuitenkin aika samanlainen. Kiinnostus samoista asioista kuitenkin loppujen lopuksi on se kaikkein tärkein juttu.

Itämainen vatsatanssi

Esiintymisasu valitaan itämaisesa vatsatanssissa usein koreografian ja tanssityylin mukaan. Tässä kuvassa polvipituinen aleksandrialaismekko.

Ensimmäinen vähän lajista..

Itämaista tanssia on tanssittu Lähi-idässä ja Pohjois-Afrikan maissa jo satoja vuosia. Suomessa laji on ollut suosittu liikuntamuoto 1970-luvulta lähtien. Tanssiin kuuluu näyttävän estraditanssin lisäksi lukuisia vauhdikkaita ja hauskoja kansantansseja. Itämainen tanssi on parhaimmillaan iloa, estetiikkaa ja mielihyvää. Tanssi sopii kaiken ikäisille, kuntoisille ja koikoisille naisille. Tanssin on todettu lievittävän hartia- ja selkävaivoja, vahvistavan lantionpohjalihaksia,

parantavan rintarangan liikkuvuutta ja aineenvaihduntaa sekä kehittävänsä koordinaatiota, notkeutta ja oman kehon hahmottamista. Itämainen tanssi tarjoaa myös mahdollisuuden tutustua itseensä naisena ja löytää oma naisellinen tyyli ilmaista persoonallisuuttaan. Itämaisen tanssitunnin rakentamiseen kuuluu alkulämmittely, tekniikka- ja tanssiosuus sekä lopussa lihashuoltoa ja venyttelyä

Itämainen vatsatanssi on niin ihanan kaunista ja naisellista liikuntaa. Olin salaa ihailut sitä jo pitkään. Lopulta rohkaistuin ja soitinkin tanssinopettajalle suoraan ja kyselin, voisiko mies tulla tanssikurssille. Opettaja oli ihan sitä meiltä, että se vahvistaa selkää ja ihan hyvin voi tulla tänne meidän naisten joukkoon. Vaan en sitten mennyt. En uskaltanut, ei se sovi miehelle eikä siellä ole miehiä. Enkä voinut kertoa, että en oikeastaan pidä itseäni miehenä. Aloin kuitenkin pukeutua säännöllisesti naiseksi ja kävin jo 90-luvulla ahkerasti DwC:n kahvi-illoissa. Tutustuin Hesetan silloiseen sosiaalisiin, Anita Lähteeseen. Hän oli sattumalta itämaisen tanssin opettaja ja esiintyvä tanssija. Huomasin tilaisuuteni tulleen ja ei aikaakaan, kun tanssikurssia saatiin pystyyn Transtukupisteen tukeamana.

Ihanaa, pääsin vihdoin harrastuksen pariin, jota ihan oikeasti rakastan. Tästä on aikaa nyt jo paljon, yli kymmenen vuotta. Olin kurssin organisoijana Setan ja transtukupisteen puolelta. Välillä opettaja vaihtui Taina Suutari-Rataan, mutta tämä ei menoa haitannut. Kaikki vapaa-aikani alkoi kulua tanssin ympärillä. Meillä oli kaikenlaista tanssiin liittyvää, tanssiasujen hankintaa, suunnittelua ja ompelua, meikkikursseja, korkkariharkkoja,

värianalyysijä, kauneudenhoitoa. Uusia naisia tuli ajan mukaan ja verkostoituminen naisena alkoi. Ihmiset hyväksyivät minut naisena, tai oikeastaan transnaisena. On niin kovin luonnollista, että transnainen harrastaa tanssia, näinhän se menee. Olin siis melkein samanlainen. Isoin ero oli se, että pukeuduin enemmän hameeseen kuin muut naiset. Elämä alkoi pyöriä näissä naisellisissa ympyröissä uusien kavereiden kanssa. Tunsin, että tätä olin aina halunnut tehdä ja elää tässä yhteisössä. Naisia tuli koko ajan lisää mukaan ja jossain vaiheessa aloin elää tavallaan kahdessa kiinteässä yhteisössä, tanssia harrastavien naisten ja transihmisten. Tunsin olevani omieni joukossa, jossa minut hyväksyttiin sellaisena kuin olen. Ja jopa haluttiin, että olen sellainen kuin olen enkä teeskentele olevani jotain ihan muuta, kuten esimerkiksi olevani mies.

Harmikseni transihmiset vähenivät vähitellen tanssin ympäriltä ja jossain vaiheessa transtukipiste ei enää voinut tukea ryhmää, koska siihen kuului liian vähän transihmisiä. Mutta jatkoin uudessa yhteisössä naisena. En siis jättänyt enää uusia ystäviäni, jäin tanssi-verkostoon, nautin olostani ja se toi valtavasti sisältöä ja energiaa elämääni ja vei minut mukanaan. Vertaistukea antoivat nyt muut kanssasisaret kaikenlaisine ”paljettiriippuvaisuuksineen”. Rahaa paloi. Tunsimme yhdessä syyllisyyttä siitä, että taas tuli ostettua uusi paljettihame tai joku ihana huivi. Mutta kun ne hepenet vaan oli niin ihania, niin ihania. Ymmärsimme toisiamme. Aloin elää naisena muiden naisten joukossa. Olin kai erilainen, mutta ei siitä kukaan halunnut välittää.

Siirryimme pois Setan suojista ja harrastaminen maksoi ns. normaalien naisten ryhmänä enemmän mutta kaikilla vaan oli

Jotkut ryhmän jäsenet käyvät myös yksin keikoilla tai sitten muodostavat oman pienemmän tanssiryhmän. Kuvassa Oriental Spirit -itämäisen tanssin ryhmä.

niin hauskaa yhdessä. Meillä oli keskimäärin 2-3 julkista esitystä vuodessa ja kauheasti hössötystä, harkkoja ja yhdessäoloa niiden välissä. Ehkä olen ollut estradilla itämäisen tanssin merkeissä noin 60 kertaa ja meno sen kuin jatkui. Ryhmä kasvoi kiinteäksi kokonaisuudeksi, jossa kaikki tunsivat toisensa. Osa ryhmäläisistä perusti taitojen karttuessa omia ”alaryhmiään”, joiden puitteissa sitten käytiin esiintymässä erikseen ja yhdessä harjoiteltiin ja esiinnyttiin myös. Minä liityin ”Oriental Spirits” -ryhmään, johon kuului neljä tanssijaa ja Asta Share oli mukana

ryhmän rumpalina.

Meillä oli esitys Helsingissä Burleski -viikon ”etkoilla” elokuvateatteri Dubrovnikissa ja tästä tavallaan tuli merkittävä omalta osaltani. Ryhmän opettaja lopetti tanssin vetämisen ja samalla monta vuotta jatkunut kiinteä harrastajajoukko hajosi. Osa ystäväistäni siirtyi uuden Himo -clubin tanssitunneille ja itse ajauduin tätä kautta kokonaan uuden tanssin ja lajin pariin.

...jatkuu seuraavalla aukeamalla

Burleskitanssi

Kohdallani alkoi siis muutama vuosi sitten burleskitanssin kausi. Burleski eräänä varieteetaiteen muotona on tällä hetkellä erittäin suosittua Helsingissä ja myös muualla maassa ja maailmalla. En voi käsittää, mikä minua vetää magneetin tavoin taas estradille, mutta onneksi meitä samanlaisia on muitakin. Mutta ensin vähän lajista opettajamme Petra Innasen, suomiburleskin äidin alias Bettie Blackheartin sanoin:

”Burleskiesitykset saivat alkunsa 1800-luvulla Yhdysvaltojen varietee- ja vaudevilleteattereista ja ne muuttuivat puhtaaksi stripteaseksi 1960-luvulla. Tämän päivän burleskissa viihteessä yhdistyy dragshow’ta, performanssia, luovaa stripteasea, komediaa, parodiaa, satiiria ja friikkishow’ta. Burleskitanssi on tanssillinen har-

Tanssin harrastaminen on arkista puurtamista ja liikkeiden hiomista peilisalilla illasta toiseen. Ei ole helppoa tanssijan elämä, ei ole.

rastus, joka ammentaa tyyliä burleskin historian liikekielestä. Tanssitunneilla tutustutaan burleskin eri aikakausiin. Esittävänä taiteena burleski on matkannut 1800-luvun Vaudeville-teattereista 1940-50 -luvun glamourin kautta neo-burleskiin.”

Burleskitanssi ei ole sama kuin lavalla nähtävä esittävä laji. Esittävään burleskiin kuuluu olennaisena osana luova striptease ja sitä ei tunneilla tehdä. Burleskitanssin tavoitteena on lisätä tietoutta burleskista, opettaa harrastajat löytämään ilo omasta kehosta sellaisena kuin se on, kehittää lihaskuntoa, tasapainoa, peruskuntoa ja ilmaisua. Tanssituntiin sisältyy tanssillinen lämmittely, kehohallintaa, rytmiikkaa, sekä lihaskunto- ja venyttelyosio. Lisäksi mausteina on tasosta riippuen pieniä kehollisia

improvisaatioharjoituksia sekä ilmaisua. Jatkotasoilla tehdään myös pidempiä koreografioita. Burleskitanssi siis sopii tavallisille liikunnasta ja kehollisuudesta kiinnostuneille naisille ikään ja kokoon katsomatta. Tunti kehittää kuntoa, tanssitaitoa ja ilmaisukykyä. Hikoillaan, sheikataan, pidetään hauskaa ja saadaan samalla tiukkuutta keskivartalokorsettiin, iloa olemukseen ja naisellisuutta ryhtiin! Tunnilla nainen kuin nainen kukoistaa. Burleskitanssi on asennelaji parhaimmillaan! Vaikka meno välillä onkin vauhdikasta, niin vaatteet pysyvät päällä ja tunnilla keskitytään tanssillisiin elementteihin. Pukeutuminen harjoissa on varsin burleskimaista, verkkosukat, räväkät hamokset ja korkkarit ovat enempi sääntö kuin poikkeus.

Meitä on tällä hetkellä 18 tyttöä ryhmässä. Ryhmä on varsin ammattimainen ja osa ryhmäläisistä muodosta omia 1-2 esiintyjän burleskiryhmiä, osa tanssii myös muissa ryhmissä ja koko 18 tytön ryhmä muodostaa yhdessä Betties Angels -nimisen, maailman ehkä suurimman burleskiryhmän. Ryhmän tytöt ovat kovin samanhenkisiä ja viihtyvät myös vapaa-ajalla yhdessä. Ennen harkkoja pidämme tietysti etkot yleensä. Meikki- tai peruukki-iltoja järjestetään silloin tällöin, matkoja aina välillä. Toimimme myös erilaisissa tehtävissä burleski-illoissa, emäntinä, pick-uppeina, lippukassoina, pin-up -tyttöinä. Teemme kaikkea mahdollista maan ja taivaan väliltä. Niin ja tietysti vietämme pikkujoulut ja kauden päättäjäiset aina yhdessä. Tanssijan elämä ei ole helppoa, ei ole. Kausi on pitkä, se alkaa elokuun alussa ja päättyy juhannukseen. Lomaa on siis reilu kuukausi. Ja kesällä yhteyttä pidetään facebookin avulla ja odotellaan harkkojen alkamista. Osalla keikkoja on myös heinäkuussa. Ja sitten taas mennään elokuussa helmat heiluen. Ehkä kyse on enemmän elämäntyylistä kuin harras-

Tanssin harrastaminen ei ole pelkästään peilialilla hikoilua. Jonkun on ommeltava esiintymisasut. Talkoot ja istuminen ompelukerhossa on sitä meidän arkipäivää.

Estradilla Spring Awakening -gaalassa toukokuussa ravintola Kaisaniemessä. Kuva Mats Oun.

tuksesta.

Nyt on elokuu ja tunnit ovat käynnistyneet. Odotan jo innolla syksyä ja burleskia ja kaikkea, mitä se tuo tullessaan. Myös esiintymisasujen suunnittelu on käynnistynyt ja kankaita hankitaan. Haluaisin tanssia myös itämaista, kaipaansitä valtavasti. Minulla on neljä erilaista itämaisen esiintymisasua, harkka-asuja, huiveja vaikka muille jakaa. Niillekin pitäisi löytyä käyttöä. Vaan kun joskus on siivottava kotona ja hoidettava arjen juttuja.

Tanssia voi toki harrastaa käymällä tanssitunneilla säännöllisin välein. Lisäväriä tanssin harrastukseen tuovat mielestäni kuitenkin sellaiset ryhmät, jotka alkavat tekemään aina syksyisin uutta koreografiaa. Se jäntevöittää harrastusta ja lisää tavoitteellisuutta. Tunnilta ei ole helppo jättäytyä pois, koska alkaa jäämään jälkeen muusta ryhmästä.

Kaikki tanssin harrastajat eivät halua esiintyä. Itse kuitenkin nautin esiintymisistä. Kun mukaan tulevat esiintymiset, ryhmä alkaa todella ”hitaantua” yhteen ja kaikki ihan oikeasti raahaavat itsensä salille. Ja voi sitä yhteenkuuluvuuden tunnetta. Opettaja määrittelee hyvissä ajoin ennen esityksen

”H-hetkeä” yhtenäiset esiintymisasut. Itämaisessa asu tulee koreografian ja tanssityylin mukaan, yleensä pitkä hulmuava tai kapea tai polvipituinen mekko tai hame. Burleskissa taas käytämme kaikki yhtenäisiä asuja esityksen aiheen mukaan. Ensi syksynä meille tulee, tai siis en saa paljasta, jotain hulmuavaa kuitenkin ja väri on teille vielä arvoitus. Asuvalintojen jälkeen pidetään ompelusessioita, ylimääräisiä harkkoja, pukuharkkoja, testataan ja hiotaan, suunnitellaan yhtenäisiä meikkejä, tehdään yhteisostoja vaikkapa saman sävyisistä sukkahousuista ja ollaan yhä enemmän yhdessä.

Jos jotain tytöistä ei näy harkkoissa, kaikki huolestuvat. Esiintyminen jännittää jokaista ja ennen esitystä ryhmä hitsautuu yhteen. Ollaan yhdessä hermostuneita, jokaisen tila ja tuntemukset tarkistetaan moneen kertaan ja varmistetaan, että jokaisella kaikki on hyvin. Jos oikein pelottaa, niin halauksella on ihmeellinen voima. Ja voi sitä riemua ja helpottavaa tunnetta, kun esitys on sitten ohi. Me teimme sen jälleen kerran - kaikki yhdessä. Ei kun kohti uusia seikkailuja. On ihanaa olla ja pelätä ja jännittää yhdessä. Tämä kaikki ei näy estradilla, mutta back stagella

Esitykseen on vielä tunti aikaa. Yhdessä on hyvä olla ja yrittää vähentää jännitystä.

on ihan toinen elämä. No, ehkä miehetkin kokevat jotain vastaavaa pelatessaan yhdessä jääkiekkoa tai jotain, en tiedä.

Joskus mietin, miten paljon helpompaa olisi elää kokopäivä naisena. Loppuisi tämä kuluttava taiteilu kahden sukupuolen välillä. Mutta kun tämä maailma jakautuu kahteen sukupuoleen, jos on joutunut aloittamaan toisessa, niin jatkaminen toisessa olomuodossa tuntuu niin ylivoimaiselta. Suvulle ja omaisille olen mies. Se tuntuu olevan hyvin tärkeää. Sukupuolen korjausta on vaikea hyväksyä.

Minulla on alkamassa neljäs vuosi burleskitanssissa. Ryhmän jäsenet eivät taida edes tuntea minua miehenä. Aivan alkuajoina ilmestyin kerran suoraan töistä kiireessä harkkoihin miesmoodissa. Jouduin opettajan puhutteluun, tällainen käytös ei ole sopivaa ja se koettiin kiusallisena. Etkö voisi jatkossa pukeu-

"Luokkaretkellä" taiteilijaopettajamme seinämaalauksia ihailemassa Sokos hotel Aleksanterin burleskisviitissä. Aleksanteri on burleskihenkinen hotelli, jossa ryhmän tyttöjä voi bongata myös viikottain "etkoilla" ennen harjoitusten alkamista.

tua muiden naisten tavoin, Hanna-Maria? Olethan tottunut siihen? Olikohan tämä sitten elämäni kohokohotia. Minua ei todellakaan ole tarvinnut toista kertaa nuhdella samasta asiasta. Sen jälkeen olen käyttänyt vain hametta ja minua ei tunnisteta kadulla miesmoodissa. Eikä kyllästyä yhtään. Naiseksi pukeutuminen rauhoittaa mieleni ja minun on niin ihmeen hyvä olla. Olen oma itseni, tällaiseksi minut on luotu. Ketään ystävistäni ei kiinnosta tuo miesmoodi. Se on lähinnä järkytys monelle läheiselle ystävälleni tanssin tiimoilta. Tavallaan, ymmärrettävää. Esiintyminen naisena taas on kai sitten järkytys sukulaisilleni. Siis jos vaihtaisin yhtäkkiä sukupuolekseni naisen. Äsh, mitenkäs tämä nyt menikään.

Itämaisen ystävistäni osa jopa tuntee molemmat sukupuoleni. Viime viikolla olin Sokoksen meikiosastolla muitten naisten joukossa miesmoodissa penkomassa halpoja kynsilakkoja. Yhtäkkiä kuulin takaani kirkkaalla naisäänellä: "Hei, Hanna-Maria!! Hu huu!! Mooi!! Löysitkö mitään?" Vanha tanssika-verini oli ystävättärensä kanssa penkomassa samaa kasaa. Voi sitä "iltalypsykatseitten" määrää, kun seisoin siinä keskellä kädessäni kolme halpaa kynsilakkaa, ripsari ja muutama huulipuna. No, mentiin siitä sitten kahville ja ystäväni yritti sitten esitellä meitä hieman kiusaantuneena tyyliin, tässä on Hanna-Maria ja tässä on ...

Sukupuoli on yhteiskunnassa tärkeä ja sen muuttaminen vaikea asia. Se ohjaa todella paljon ihmisten käyttäytymistä. Olen usein miettinyt, miksi ihminen syntyy yhteen sukupuoleen ja sitten alkaa haluta käyttäytyä toiselle sukupuolelle luonteenomaisella tavalla. Alkaa tuntea palavaa halua toisen sukupuolen omikseen ottamiin harrastuksiin tai naisellisiin asioihin, kuten vaatteisiin, meikkeihin. Onko oikea sukupuoli sittenkin enemmän mielen asia kuin jotain fysiologista? Jääkiekkoakin minusta on ihan kiva seurata, eniten kiinnostavat väliajalla nuo ihanat cheerleaderit. Formuloissa erityisesti varikkotytöt ja heidän asunsa. Miksi tunnen vetoa Me Naiset -lehteen, kun tarjolla olisi Tekniikan Maailmakin.

Minulle olisi järkevämpi vaihtoehto olla nainen. Se helpottaisi niin monia arkipäivän asioita ja elämää yleensä. Elämä kaksoisroolissa, se on tosi raskasta. Onneksi saan olla mukana näissä ihanissa harrastuksissani. Jos niitä ei olisi, en tiedä, mitä tehdä. Näin elämä jatkuu kohdallani. Marika tuossa juuri viestittelee, että lähdetäisiinkö tyttöporukalla syksyllä Berliinin burleskifestareille. Siellä on kuulemma tosi mahtava meininki...

Hanna-Maria

TURUN TEATTERIVIIKONLOPPU – KOHTA JO PERINNE

Teksti ja kuvat: Monica

DWC:n järjestämät talviset teatteritapahtumat Turussa saivat alkunsa vuonna 2012, kun Gisella keksi kerätä porukkaa katsomaan Turun Kaupunginteatterin kappaleen ”Tilanne päällensä.” Ajatuksena oli luoda toinenkin teatteriviikonloppu Lappeenrannan lisäksi. Tapahtumasta oli ajatus tehdä perinteinen. Mutta niin kuin usein käy, molempiin tapahtumiin ei yleisöä riittänyt ja Lappeenranta teattereineen kuihtui pois.

Gisella kun asuu Tampereella ja minä Turussa niin minun oli helpompaa ottaa vetovastuu tapahtumasta ja seuraavina vuosina olen sen järjestänytkin Turun transkahvi-illan (myöhemmin Minkkimeeting) yhteyteen niin, että Minkkimeeting on perjantaina ja

lauantaina on ruokailu sekä teatteri. Minkkimeetingin yhteyteen on saatu myös muuta alan ihmisiä kiinnostavaa ohjelmaa kuten stailausta, hiusten ja geelikynsien laittoja.

Vuonna 2013 kävimme katsomassa näytelmän ”Kui-joen silta”, vuonna 2014 vuorossa oli ”The Rocky Horror Show” ja tänä vuonna oli kappale nimeltään ”Seili.”

Palautetta on tullut etenkin Seilistä. Oli surumielinen kappale ja toivottiin jotain iloisempaa jatkossa. Samoin kaupunginteatterin tilapäisnäyttämön sisäilmasta on tullut palautetta ja tästä olen myös reklamoinut kaupunginteatteria itseään. Palautetta saa antaa tietty allekirjoittaneelle jatkossakin, samoin vinkkauksia, jos joku näytös

erityisesti kiinnostaa.

Toivotaan että tämäntyylinen kulttuuripläjäys saa Turussa jatkoa tulevinakin vuosina. Meidän näkemyksemme on jo nyt kantanut hyvää hedelmää ihmisten suhtautumiseen kun kohtaavat meikäläisiä kadulla.

Hyvää jatkoa kaikille, Monica

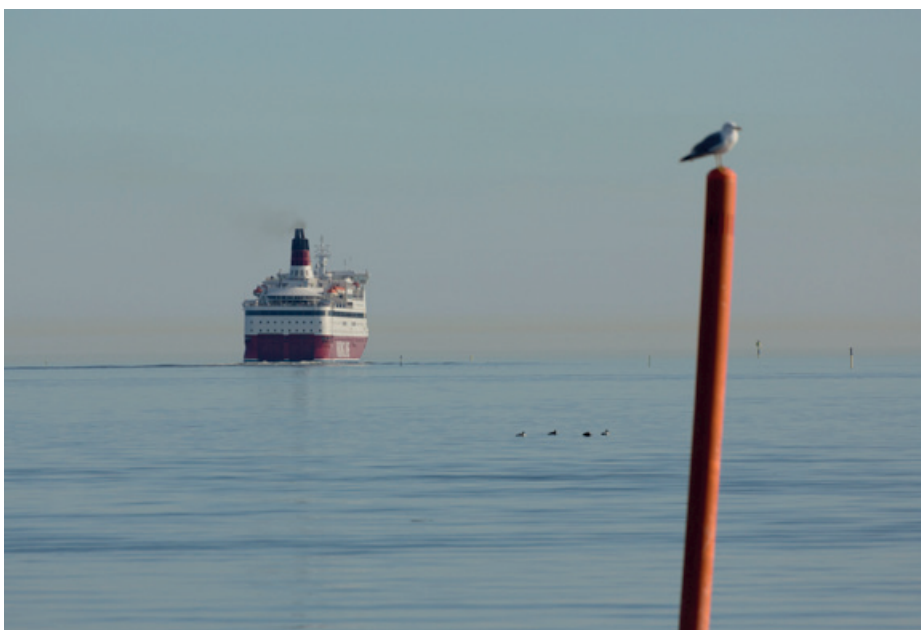

MATKAILU VIRKISTÄÄ

Teksti ja kuvat: Ariella

Aivan tavanomainenkin turisti saa uusia ulottuvuuksia kun retkeilee kauniimman sukupuolen olemuksessa. En itse pitäisi tänä vuonna tekemiäni Tukholman ja Kööpenhaminan matkoja välttämättä erityisinä elämyksinä, jos olisin tehnyt nämä kolme matkaani ”normimoodissa”. Mutta Ariellana koettuina ne kyllä jäävät ikimuistoisemmin mieleen. Tällaisten matkojen haittana on tietenkin se, että tahtoisin pian lisää, mutta lomapäivät ja rahavarat ovat rajallisia.

Tukholmasta en montakaan sanaa kirjoittele, mutta siellä vierailin sattuneesta syystä kahdesti huhtikuussa. Molemmat matkat olivat laivaristeilyjä Helsingistä ja näiden risteilyjen hyvänä puolena on rauhallinen aamu ennen perilletuloa, hyvin ehtii tehdä meikit ja laittautua. Kumpaa laivayhtiötä sitten käyttää on makuasia ja riippuu hyvinkin myös mitä haluaa Tukholmassa nähdä. Fotografiska, Södermalm ja Vanhakaupunki ovat lähempänä Vikingin terminaalia.

Tukholmaan pääsee mukavasti esimerkiksi laivalla. Helsingin risteilyjen perillä oloaika on varsin lyhyt, mutta aikaahan saa lisää hankkimalla risteily-hotelli-yhdistelmän.

Östermalm ja Skansen taas ovat hiukan lähempänä Siljaa, jopa kävellen saavutettavissa, ainakin Östermalm.

Tukholma on tiitin kannalta näitä paratiisikaupunkeja joissa ei ole mitään ongelmia ainakaan turistin alueilla. Mahdollinen huomio on yleensä positiivinen ele, hymy luomunaiselta. Ihmetteleviä kulumien kohautteluja näkee selvästi vähemmän kuin Helsingissä.

Tuulahduksen hiukan eurooppalaisempaa ilmapiiriä tavoittaa Kööpenhaminasta, joka on ihas-

tuttavan lyhyen lentomatkan päässä. Vierailin siellä aivan äskettäin syyskuun alkupäivinä. Mukavuussyistä tein lentomatkat miesmoodissa. Ajattelin että näin vältän henkilöllisyyteni selittelyt, ahtaassa lentokoneessa olisi ollut tukala istua Ariellana kun edellä oleva istuin painoi polvia ja matkalaukkujenkin retuuttaminen olisi käytännöllisempää näin. Tiedän monen haluavan tehdä koko matkan naisellisesti, mutta näin päätin omalta kohdaltani. Minulla olisi ollut myös henkilökohtainen ongelma sitten kiertää Tukipisteen kautta Helsingissä mennessä tullen jos olisin mielinyt lentää Ellana.

Ei liene mikään uutinen todeta, että Kööpenhamina on myöskin tiitin paratiisi helppoudessaan. Varmaan huonojakin alueita on, mutta kun tyydyin normiturismiin ja palailin hotellille viimeistään 23 aikoihin, niin eihän siinä mitään ongelmia kohdannut. Grand Hotel rautatieaseman vieressä on todella erinomainen sijainniltaan saapua sinne matkalaukkujen kanssa lentokentältä. Hotellihuoneelta olisin kaivannut enemmän säilytystilaa. Kirkasvaloisien kylpyhuoneiden peilin ääressä meikin teko onnistui

Kirjoittaja taidemuseo Waldemarsudden puutarhassa Tukholmassa huhtikuussa 2014.

Kronborgin linna Helsingørissä. Linnaa lähestyttäessä sivuutetaan kulttuurikeskus ja merimuseo.

kuitenkin hyvin. Nähtävyyksistä myös Tivoli ja Raatihuoneen tori ovat lähellä sekä kävelykatualue Strøgetin länsipää. Merenneidolle olikin hiukan pidempi matka, ehkä noin viisi kilometriä, mutta säiden suosiessa sinne oli oikein kiva kävellä tuulen hulmutellessa kevyttä leninkiäni.

Ennen matkaa sain linkin Köpiksen sateenkaaripaikkoihin ja yritin näistä mennä l-baari Velaan jonka piti olla lähellä hotelliani. Mitään

ei kuitenkaan löytynyt, joko se oli lopettanut tai sitten suljettuna huomaamaton. Eräässä (todennäköisesti) h-baarissakin kävin, mutta siellä ei ollut muita asiakkaita. Sateenkaariliput liehuivat ovella ja miespari lähti juuri ulos sisään tullessani. Yksin sain siellä istua hetkeni. Matkani tarkoitus ei nyt ollut erityisesti vierailla näissä sateenkaaripaikoissa, joten niiden etsiminen jäi tähän.

Ruokapaikoista tavoitteeni oli

käydä 14 vuotta sitten löytämässäni Restaurant Fridassa (Gammel Kongevej 5) jossa on tarjolla todella hyviä annoksia iltaisin kello 17 jälkeen. Ravintola oli onnekseni erittäin lähellä hotelliani ja siellä tulikin käytyä enemmänkin kuin vain yhden kerran. Hintatasonkin totesin Fridassa kohtuulliseksi kun lounas Tivolin sisäänkäynnin vieressä maksoi lähes tuplasti.

Kööpenhaminan matkaan on helposti mahdollista yhdistää myös lyhyttä lähiseuturetkelyä. Tein junamatkan Kööpenhaminasta noin 35 min pohjoiseen Humlebækiin, jossa on modernin taiteen museo Louisiana ihastuttavalla paikalla meren äärellä. Tästä jatkoin vielä 10 min eteenpäin Helsingøriin jossa vierailin noin vuosi sitten avatussa merimuseossa. Aivan vieressä on tuo ikivanha Juutinrauman vahti Kronborgin linna. Muita lyhyen junamatkan päässä olevia retkikohteita Kööpenhaminasta käsin ovat Roskilden perinteikäs kaupunki tai Juutinrauman sillan toisessa päässä oleva ruotsalainen Malmö.

... jatkuu seur. aukeamalla ...

Waldemarsudde sisältä.

On Ariella käynyt Pariisissakin....

Ariella Louisianan kahvilan terassilla. Syyskuinen aamupäivä oli todella ihastuttava, meri tyyni ja aurinko paistoi.

Kaupunkilomilla kannattaa viihtymisen kannalta huomioida ajankohdalle tyypillinen säätila. Ei ole mielestäni kiva olla kaupunkilomalla helteellä, mutta ei myöskään pakkasessa. Syyskuu on oikein hyvä Kööpenhaminaan, lämpötilat olivat odotusten mukaisesti noin 20 astetta, aurinko paistoi eikä tuuletkaan vieneet peruukkia päästä. Vain tulopäivänäni satoi. Kevätpuolella huhtikuukuun pitäisi olla hyviä, tosin huhtikuun alku voi olla vielä viileätä. Toivotaan että puheissa ollut yhdistyksemme matka Kööpenhaminaan ensi vuonna toteutuu, kenties huhtikuun lopussa tai syyskuun puolivälissä 2015? Olin matkallani neljä yötä eli kolme täyttä päivää perillä ja tulopäivänäkin ehdin olla monta tuntia ulkona kun sain hotellihuoneen heti saavuttuani klo 13 aikoihin. SAS:illa on nyt Finnairia paremmat lentoaikataulut jotka mahdollistavat puolenpäivän aikoihin tapahtuvat lentämiset ja hotelli rautatieaseman läheisyydestä on hyvä valinta ajatellen matkalaukkujen vetoa.

Ariella

JÄÄPRINSESSAN UNELMA ELÄÄ JA VOI HYVIN

Teksti: Minna-Maaria

Lainaus vuoden takaisesta blogistani: ”Päivääkään en vaihtaisi jäältä pois. Uusi haastava harrastus, uudet ystävät, mahtava tunne olla osa Iisalmen luistelijaryhmää, ja ennen kaikkea: se viisivuotiaan pikukupojan haaveuni siinä mustavalkoteltun edessä naisluistelijoiden esiintymistä tuijottamassa on nyt totta, 45 vuoden odotuksen jälkeen! Ei tarvinne siis arvailla, jatkanko uraani valkoisilla luistimillani uusiin näytöksiin. Jatkan!”

Samalla iskostui mieleeni myös tuleva kilpaura ja esitysmusiikki. Kuin taivaan lahjana Conchita Wurst purjehti euroviisustradeille ja saman tien musiikkiongelmani oli ratkaistu. Hieno koskettava tarina, upea musiikki, sopivalla rytmityksellä – feenikslintu alkoi kehittyä! Ja kuinka ollakaan, kaapin kätköistä löytyi sopivan lyhyt goottimekko, mekko, josta tulisi esiintymisasuni. Asu valmiina, musiikki työstämistä vajaa valmis, koreografia etsinnässä – ja luistelutaidot melkein pä nolla, esimerkiksi taakseliukua yhdellä jalalla ei ensinkään! Mutta fokus sitkeesti parasvaloissa! Kesä ja syksy sujuivat siis jäällä, perusteita opetellessa.

Kun ihminen ei osaa olla suomalaiskansalliseen tapaan vaatimaton ja nöyry, niin sitähan tulee hekumoitua jääprinsessan urahaavettaan, mikä johti pyyntöön saapua puhumaan Setan 40-vuotisseminaariin, teemalla historia. ”Minä luistelusta puhumassa, historiaako?” ”Juu, tulevaisuuden historiaa siitä hetkestä, kun lajin sukupuolirajoja alettiin särkeä sisältäpäin!” Se oli siinä, kiinni veti. Sain aikaa puhua 15 minuuttia. Pyysin mukaan pari ystävääni yleisöön, Kiteen kesäleiriltä Marja-Riitan ja luisteluliikkeen yrittäjän Inkan. Inka kysäisi vielä, että saako hän ottaa mukaansa ystävänsä Elisen. Mikäpä siinä!

Mikä foorumi! Kun sain paneutua lempi aiheeseen sen vaatimalla hirtaudella, niin ylitin puhe aikani 23 minuutilla. Enkä osannut edes hävetä! Esitelmässäni toin esiin myös tavoitteeni, joka oli alkanut kypsyä jo kesällä, Kiteen leirin kahvipöytäkeskusteluja kuunnellessa. Tavoitteekseni ilmoitin osallistua Oberstdorfin aikuisten epävirallisiin MM-kisoihin vuonna 2018. Tilaisuuden jälkeen Inka ja Elise nappasivat minut mukaansa skumppalasilliselle. Hehkuttelun ja keskustelun lomassa Elise nykäisi minua, katsoi silmiini ja sanoi ykskantaan: ”Jos olet noin hullu, että lähdet nollatasolta tällaisessa lajissa tavoittelemaan MM-kisoja, niin minä olen myös niin hullu, että lähdän valmentamaan sinut sinne!” Sopimus lyötiin kiinni halauksella todistajien läsnäollessa. Elisen taustalta löytyy siis arvokisaedustuksia kuusien MM-kisojen verran 1980-luvulla. Eli siis se Elise Ahonen, se luistelijä, jota tuijotin televisiosta aikanaan Katarina Wittin ohella. Elise ja Minna-Maaria - yhteinen tavoite, sama intohimo ja taidot ihan eri planeetoilta! Palaset alkoivat loksahda kohdalleen. Seuraavaa skumppalasillista seurasi keskustelu välikisoista. Ilmoitin tähtääväni Kuopion Silver Skateen vuonna 2017. Elise totesi paikan oivalliseksi, mutta vuodeksi muutetaan 2015! Häh, mitä - siis 28 kuukauden harjoittelujakso onkin vain 4 hikistä kuukautta? Olin pelannut jo korttini eli valmentajani Elise otti saman tien ohjat käsiinsä, näyttäen kaapin paikan valmennettavalleen!

Ja jotta homma alkaisi todentua käytännössä, sain joulukuun alussa etukäteen joululahjani. Elisen vetämä yksityinen harjoitteluleiri odotti joululomalla Helsingissä. Sain ystävän neuvon Inkalta: ”Varaudu, että tulette menemään kovaa!” Pää-

tin, että nahkaani en halvalla myy. ”Teetä mitä vaan, niin mie teen kaikkeni”. Kun totuuden hetki koitti 28.12.2014, Oulunkylän tekojäällä 12 asteen pakkasessa, opin pikakurssin omaisesti, mitä harjoittelu on. Kun saavutin maksimivauhtini, niin Elise alkoi ohjeistaa potkujen suuntaa, puhtautta ja ojennuksia. Kun hetki oli tahkottu tätä rataa, niin seuraavaksi tuli käsky tihentää tahtia ja lisätä vauhtia! Jalat huusivat hoosiannaa ja keuhkot huusivat happea, mutta periksi en antanut – ”en perkele anna periksi tuolle naiselle!”

Toinen päivä sujui samaa rataa 15 asteen pakkasessa. Illalla nautimme yhteisen päivällisen, seuranamme myös Inka. Pääsin esittelemään tekemäni koreografian ohjelmaani varten. Naiset vilkaisivat toisiaan ja totesivat yhteen ääneen: ”Se on oikein hyvä, mutta laita se roskeen!” Ja niin väännettiin uusi ja vauhdikkaampi versio. Mankka pöydällä, musiikki soimassa, laulun sanoitus edessä ja kynä kädessä, liikkeitä ylös kirjoittaen ja kenttäkarttaan luonnostellen.

Kolmantena päivänä tuli sakeasti lunta. Vastatuuleen ja viiden sentin lumeen olikin hyvä tavoitella maksimivauhtia. Sirklausharjoitteiden jälkeen Elise näytti mallisuorituksen valssihypystä täyteen vauhtiin ja totesi: ”Tee perässä!” Mikäpä siinä, ”hankeen” oli turvallista hypätä, vaikka kerta oli ensimmäinen sitäkin lajia, täyteen vauhtiin hyppyä. Neljäntenä ja viimeisenä päivänä Elise päätti kokeilla, että missä se rajani kulkee. Neljän tunnin jälkeen putosin mahalleni ja sanoin: ”Nyt mie oon ihan loppu – en jaksa enää!” Uudenvuodenaattoa oli kiva siirtyä juhlimaan, ja kun kävimme leiritystämme läpi, edelleen skumppalasi kädessä, niin Elise totesi: ”Tästä alkoi yhteinen mat-

kamme kohti Oberia, mutta muista Minna-Maaria tämä – näin helpolla et enää koskaan pääse!”

Ohjelman harjoittelu pääsi vauhtiin. Videointiin piti alkaa totutella samoin kuin esittämiseen ihmisten edessä. Jännitys otti usein ylivalan ja pyyhe piti heittää muutaman kerran kehään. Helmikuun lopussa palasin Helsinkiin ajatuksella viimeistellä ohjelma. Totuus oli toinen. Elise ilmoitti, että se laite-taankin uusiksi. Reititys muutettiin uudenlaiseksi ja liikkeitä vaikeutettiin sille tasolle, että niiden kanssa pääsi – vaihteeksi - tekemään töitä.

Esimerkiksi kantakäännöksen olin itse laittanut edelliseen versioon nollavauhtiin oppiakseni sen, ja nyt se sijoitettiin täyteen vauhtiin. Uusitun lopetusliikkeen kopioin harkkakaveriltani Mintulta, 5-vuotiaalta tähtisilmältä. Tasa-arvoinen laji!

Asuvalinta johti kahnauksiin seurassani. Uskovaisten kaarti seuran hallituksessa veti herneen nenäänsä ja yritti estää kilpailemiseni. Seuran maine kuulemma vaarantuu. Kävin muutaman hyytävän keskustelun hallituksen jäsenten kanssa ja lopputulos oli, että ilmoittautumiskaa-vakkeessa oli oma nimeni monien

muiden mukana. Kun seuran nettisivulla todetaan, että luistelu kuuluu kaikille, niin se todellakin kuuluu kaikille!

Kuopion hallilla ilmoittautumisen yhteydessä sain sitten kuulla, että järjestävä taho oli pohtinut vakavissaan sijoittamistani naisten sarjaan eli mainetta oli näköjään kertynyt jo ennen ekoja kisoja. Siitä lievästi purputin, kun hommasta olisi pudonnut pohja pois kokonaan ja toiseksi, naisten sarjassa on paljon kovempi taso!

Tuskailu ohjelman kanssa jatkui esitysviikolle saakka. Melkein kaikki harjoitusesitykset päättyivät mahalleen, kun yritin tavoitella suoritusmaksimia. Lopulta sitkeys kantoi tulosta ja ohjelma lokshti paikalleen niin liikkeiden kuin ajoituksenkin suhteen.

Pääsiäislauantai oli odotettu ja pelätty neitsytesiintymisen päivä. Silvereissä luisteltiin lukemattomissa sarjoissa kolmena päivänä yli 300 kilpailijan voimin. Oma osuuteni alkoi jo edellisiltana, kun meitä oli 18 aikuista samalla harkkajäällä. Olipa upea tunne olla samalla jäällä monien netistä tuttujen ihmisten kanssa. Kansallisuuksia oli Suomen lisäksi Venäjä, Saksa ja Norja. Kisapäiväni alkoi puolen tunnin lämmittelyjäillä Iisalmessa, josta ehdin suihkun kautta Kuopioon meikkiin ja kampaukseen. Ruokailun jälkeen oli aika siirtyä hallille ilmapiiriä haistelemaan ja sitten kohti pukuhuonetta. Portaikossa vastaan tuli – Elise! Meinasin pyörtyä siihen paikkaan. ”Mitä sinä täällä teet?” ”Tulin katsomaan sinua” – leveän hymyn kera! Ei oo todellista, valmentajani ajaa 800 kilometriä, jotta näkee minut jäällä 1,40 minuutin ajan. Tätä hommaa ei rähmitä!

Elisen ohjaamien verryttelyjen jälkeen oli aika siirtyä jäälle, viiden minuutin verryttelyyn viiden kanssakilpailijan kanssa. Sen jälkeen vuorossa oli vartti odottelua ennen omaa vuoroa. Kuuluttaja kajauttaa

Kuva: Atte Rissanen

ilmoille nimeni ja kotiseurani, liihottelen yleisöä tervehtien jälle samettikoltussani, verkkosukissani, vahvassa meikissä ja upeassa kampauksessa. Jos yleisö ei tietäisi olevani mies, niin se menisi vipuun. Keskiympyrään aloitusasentoon, ”Rise like a phoenix” räjähtää soimaan, kädet ylös ja ykköshaasteeseen, piruettiin – kierroksia kiitos! Neljä kierrosta kertyy, yleisö räjähtää aplodeihin ja kannustus jatkuu ja jatkuu...

Huomaan, että sata läpimenoa on tehnyt tehtävänsä, liikkeet rullaavat selkäytimestä käsin. Homma alkaa sujua, vaikka kädet vispaavat. Jalat onneksi eivät ja niillähän sitä luistellaan. Pitkä liuku onnistuu, suunnanvaihto perään ja sitten odottaakin jo hyppy-yhdistelmä. Sekin nappiin, viimeinen hyppy kaarelle alas, kädet sivulle ja välituuletus. Tuomarit käydään moikkaamassa loppuliukuun lähtiessä. Liuku päättyy spiraaliin, josta irtautuminen toiselle polvelle ”Minttuun”. Lopuksi vielä ”Elisaveta”, puhallus kämmeneltä ja sitten villi

tuuletus! Kyynelet tulvahtavat silmiin – mie tein sen, mie tein sen! Ruusu ja kortti mukaan ja pois jäältä, Kiss and cry-nurkkaukseen.

Pisteitä Free Artistic Bronze-sarjasta kertyi 6,25, tavoitteen mukaisesti. Jatkossa tavoittelen 2,5 pisteen lisäystä per vuosi, jolloin vuonna 2018 pitäisi olla 14 pisteen tuntumassa, jolla tapellaan jo pokaalista MM-kisoissakin. Ja mikä tärkeintä, asustani ei tullut pistevähennystä! Voitto jäi 2,5 pisteen päähän eli nälkää riittää. Ja komea pokaali komeilee kaapin päällä!

Taitoluistelu on tarjonnut minulle paljon enemmän kuin kuvittelin. Valkoisten luistinten lumo on läsnä joka kerta jäällä ollessani, mutta se on loppujen lopuksi vain lisämauste. Uuden oppiminen, itsensä haastaminen, epäonnistumisen tuska, yhdessäharjoittelun riemu ja ihanat uudet ystävyssuhteet ovat vieneet mennessään niin, että muu elämä rakentuu väkisin jään ympärille.

VATSATANSSI, TIE SISÄISEEN NAISEUTEEN ULKOISEN KAUTTA

Teksti ja kuvat: Anukatarina

Kevätnäytöksen kenraaliharjoitus

Useita vuosia olin kärsinyt tilanteesta, jossa vanhat liikuntatottumukset eivät vastanneet nykyistä identiteettiä. Aiempi kuntoilun peruslajini, sähly äijäporukassa, jäi sen joukon äijämäisen ja joskus myös tosikkomaisen kilpailuvietin aiheuttaman vastenmielisyyden tunteen takia. Piti siis hakea jotain täysin erilaista.

Hain siis jotain naisellista liikuntalajia. Hanna-Marian esimerkki

vatsatanssissa oli lopulta innoittajanani. Innoitusta kasvatti kirpputorilta kevättalvella 2012 löytämäni egyptiläinen tanssiasu, hieman nukavieru vaikka se olikin.

Nyt oli siis asu ja into, mutta mistä oppi...? Moderni nainen hakee tietonsa tietysti Internetin kautta. Ja kyllähän sieltä löytyikin jotain, hakusana bellydance basics oli ahkerasti käytössä. Sieltä valikoin muutaman harjoitusvideon perusliikkeiden opiskeluun ja lisäilin omiani välillä improvisoiden vapaaseen tyyliin.

Puoli vuotta tätä jatkettuani huomasin, että kaipaen jotain järjestelmällisempää. Otin yhteyden yhteen tanssiopettajaan ja tiedustelin, olisiko mahdollista järjestää kurssia kaltaisilleni naisille. Hän vastasi, että tietysti se onnistuu, kunhan saatte porukan kasaan. Ongelmana vain oli tuo kasaan saanti, muita innokkaita ei ilmaantunut.

Itselleni suljetussa ryhmässä harrastaminen oli aluksi kynns-

kysymys, kaappini kun on lukossa edelleen toisesta ovestaan. Into kuitenkin yltyi entisestään ja lopulta keväällä 2013 keräsin rohkeuteni ja ilmoittauduin avoimeen ryhmään. Hanna-Maria oli vinkannut minulle ohjaajaksi Marinka Nyqvistin Sfinksi-tanssistudiolla. Marinka ottikin minut vastaan ystävällisesti, vaikka hänen alkeisryhmänsä oli jo ehtinyt edetä jo toiseen koreografiaan. Lähetin hänelle videonäytteitä tanssistani ja hän totesi, että itseopiskelussa syntyneistä asentovirheistä huolimatta vauhtiin päästänee.

Marinka varoitti muita ryhmäläisiä tulostani etukäteen ja vastaanotoni oli oikein lämmin ja luonteva – eikä yhtään kollegaa eikä asiakastakaan ollut eksynyt joukkoon! Siinä me sitten rinta rinnan etsimme sisäistä naiseuttamme tanssin viehkeiden liikkeiden kautta; se on tässä jutussa ollut ehkä kaikkein ihanin kokemus!

(... käännä...)

*Ensimmäinen vatsatanssiasuni,
tanssitaito vain puuttuu...*

Joulunäytöksen esityksen jälkeen

Keväällä ehdimme saada esitysvalmiiksi yhden koreografian, mutta esiintyminen jäi valitettavasti, koska kaikki meni päällekkäin kevään Hauhon tapahtuman kanssa. Syksyllä otin sitten vahingon takaisin, kun esiinnyimme Joulunäytöksessä. Studio oli vaihtunut tässä välissä Tanssistudio Luhtavillaksi Leppävaarassa, mutta vastaanottoni on ollut koko ajan mutkatonta ja lämminhenkistä.

Marinkan opissa

Vaikka olenkin harrastanut musiikkia koko ikäni, tanssiminen on ollut lapsipuolen asemassa. Niinpä olen aika surkea kehon koordinaation ja notkeuden suhteen ja minulta vie paljon aikaa opetella harjoiteltuja koreografioita. Nämä asiat yritän kääntää voitoksi: Toisaalta iloitsen suuresti vähäisestäkin edistymisestä kehonhallinnan ja ilmaisun alueella ja toisaalta ne antavat minulle hyvän motivaatiopohjan harjoitella asioita perusteellisesti – asia, jossa en yleensä ole ollut parhaimmillani. Näillä avuilla olen edennyt alkeisryhmästä alkeisjatkoryhmään, mutta itsekritiikki esti minua vielä siirtymästä tänä keväänä vielä korkeammalle tasolle. Itseopiskelun aikana tulleet virheasennot ovat kyllä saaneet kyytiä Marinkan järjestelmällisessä ohjauksessa.

Anukatariina

KAHDEN SOFIAN VIERAANA - KREETAN MATKA KESÄKUUSSA 2015

Teksti ja kuvat: Anukatarina

Kesäkuu Juhannukseen saakka on minulle yleensä mieluisinta aikaa kotimaassa, luonto tuoksuu ja vihertää ja lintujen konsertti on parhaimmillaan. Sen takia olin ennalta hieman harmissani, kun olimme päättäneet viettää siippani kuusi-kymppisiä Kreetalla, kaukana Suomen kesän vehreydestä ja öiden valoisuudesta.

Tyttöjen lipulla...

Määränpäämme oli Kreetan itäosan vanha kaupunki Agios Nicolaos, josta oli määrä tehdä retkiä moniin eri kohteisiin. Matkaviikkoon mahtuivat sekä ne kuusikymppiset että Juhannus.

Kreetta oli minulle tuttu paikka, joten tiesin odottaa sen karua ja kuivaa maisemaa. Heraklionin lentokentältä matkustimme matkatoimiston bussilla lukuisten turistikylien läpi tyytyväisenä, että olimme valinneet kohteeksemme hieman juurevemmän kaupungin. Hotellimme oli ihan kaupungin keskustassa siten, että sen edessä oli kuitenkin pieni uimaranta, jossa kävimme säännöllisesti iltatunnilla. Varsinaiset rantapäivät

vietimme muutaman kilometrin päässä isommalla rannalla.

Yöasumme siivoojan jäljiltä

Hotelli oli pienekkö ja sitä piti Sofia-niminen keski-ikäinen nainen. Muun henkilökunnan seassa oli myös toinen Sofia, joka puhui Suomea vahvalla pohjoisella aksentilla. Hän kertoi käyneensä koulut Rovaniemellä ja toisen kodin olevan lähikylässä Chritsassa, josta hän ajoi päivittäin kaupunkiin skootterilla. Yhtenä päivänä hänellä oli melkoiset hiertymät pitkin jalkoja ja käsivarsia; hän oli kaatunut skootterillaan.

Liikenne vaikutti kaiken kaikkiaan aika kaoottiselta, ja luovuimme pian ajatuksesta vuokrata oma auto. Oli siis levollista

antaa kuljetusvastuu bussikuskille, joilla näytti siinä kaaoksessa olevan geneettiset lehmän hermot; aina tilanteet hoidettiin ja yleensä vielä kuitattiin jotain iloista vastapuolelle.

Chritsan kujia

Retkikohteistamme ensimmäinen oli Victoria Hislopin "To Nisi" -romaanin perustuvasta TV-sarjasta tutulle spitaalisten sijoituspaikalle, Spinalongan saarelle. Matkalla kävimme myös filmin todellisessa kuvauspaikassa Eloundan yläkylässä, Spinalongan saari itse kun on aika raunioina ja siellä ei ollut saanut rakentaa juurikaan kulisseeja raunioiden päälle.

Toinen retki suuntautui Lasit-

...ja taas syötiin....

*Uusi mekko ja
oliivipuukorut*

Bikineissä pärjäsi vedessäkin

hin keskiylängölle, joka on Kreetan vilja- ja peruna-aitta. Kiipesimme myös siellä sijaitsevalle suurelle tippukiviluolalle jossa

Zeuksen kerrotaan piileskelleen lapsena lasten hotkintaan viehtynyttä isäänsä. Paikka oli siinä suhteessa mukava, että sen noin

kymmenen asteen lämpötila toi vähän vaihtelua muuten paahteiseen säähän.

Kolmannen retken teimme Heraklioniin ja sen läheisyydessä olevaan muinaiskaupunkiin Knossokseen. Heraklionissa tutustuimme erityisesti sen arkeologiseen museoon, jossa monien muiden asioiden lisäksi huomio kiinnittyi muinaisten minolaisten taidokkaisiin koruihin ja muihin kaunistautumistapoihin. Yksi huomion kiinnittäjä oli se, että naiset nyppivät tuohon aikaankin hyvin huolellisesti karvat asiaankuulumattomilta alueilta pinseteillä. Tunsin suurta yhteyttä noihin muinaisiin kaunottariin! Heidän tapoihinsa kuului myös esitellä ylpeänä rintavarustustaan. Knossoksessa ylhäisillä nai

Viimeinen ilta

silla oli kylpyhuoneet, joissa oli yksi varhaisimmista juoksevan veden ja viemäröinnin ylellisyyksistä.

Juhannusaattoon osunut neljäs retki tehtiin sitten ihan paikallisbussilla idylliseen Chritsan kylään. Juhannusaattoilta tuli vietettyä järven rannalla – järvi oli pari sataa metriä leveä ja viisikymmentä metriä syvä murtovesiallas ihan sataman vieressä. Viimeistään tuolloin olimme tyytyväisiä, että olimme Kreetalla, viestit kotimaan 12 asteen säästä kiirivät myös tietoomme!

Vaikka kauppakujia riitti kaupungissa, en sortunut kauhean valtavaan shoppailuun. Halusin ostaa itselleni yksinkertaisen rantamekon, jonka voisi riisua ja laittaa bikinien ylle helposti. Siippa oli sitä mieltä, että hän haluaa syntymäpäivänsä kunniaksi ostaa minulle vähän arvokkaamman mekon – mitä vastaan minulla ei ollut mitään. Itse ostin hänelle hopeisen ja itselleni oliivipuisen korusetin.

Matka ei ollut oikein eduksi linjoilleni. Vaikka useimmiten oli tarkoitus syödä vain vähän pieniä palasia, niitä oli loppujen lopuksi aika paljon ja ei aina niin pieniäkään ja ne olivat niin hyviä... Erikseen oli tietysti syntymäpäiväiltä, jolloin söimme ihan kunnolla. Paikalliseen tapaan asiaan kuului myös talon tarjoama jälkiruoka ja raki tai likööri. Painoa tuli lisää melkein kolme kiloa!

Retkillä tyydyin varhaisten heräämisten välttämiseksi kevyeen meikkiin ja muuten miehekkääseen lookiin. Anukatariina oli esillä etupäässä iltapäivisin ja iltaisin rannoilla ja kaupungin keskustassa.

Olimme Suomen alkukesän vähäisen auringonpaisteen takia vailla pohjarusketusta, joten käytimme vahvaa aurinkovoidetta. Kun se ilmeisesti hiertyi uudessa pois bikinirajoilta, tuloksena olivat punaiset raidat bikinien rajoilla muun paljaan ihon säästyessä palamiselta. Uudessa päässäni oli huivi, koska peruukki olisi ollut pian entinen suolavesikäsittelyssä. Kävin kuitenkin vaihtamassa peruukin uimarannan naistenhuoneessa, kun vietimme pidemmän aikaa auringonpalvonnassa.

Anukatariinana sain kulkea ihan rauhassa. Joskus sattui vähän vaivautuneita tilanteita, kun ravintolan sisäänheittäjä oli pannut parastaan flirttaillakseen mahdolliselle asiakkaalleen, ja huomannut sen jälkeen flirttailleensa miehelle.

Hotellilla pidin aluksi jossain määrin matalaa profilia enkä jäänyt juttelemaan henkilökunnan kanssa Anukatariinana, vaan kiiruhdin aulan läpi melko nopeasti. Mukava oli kyllä löytää yöpukuni siivoojan kauniisti laskostamana

Viimeisenä iltana ollessamme ohittamassa hotellin katutason illallistilaa kuulumme kadulle asti innokasta huutelua: Vanhempi Sofia siellä huuteli meitä talon tarjoamalle illalliselle, josta jouduimme vatsa täyteen muualla ahdettuamme kieltäytymään. Siinä samassa Sofia myös halusi halata minua ja sivellä hiuksiani. Olin aika tavalla liikuttunut tilanteessa.

Olin päättänyt matkustaa kotimatkan Anukatariinana. ”Syynä” oli siipan ongelma, miten kuljettaa takaisin kaksi aurinkohattua – tällaisessa ongelmasa olin tietysti valmiina auttamaan! Lähtöaamuna olimme katuvarressa odottelemassa matkatoimiston bussia. Jo kaukaa näin, kuinka opas katseli vuoroin meitä ja matkustajaluetteloa moneen kertaan. Ovea avattaessa hänelle oli jo asia selvinyt ja hän tervehti iloisesti säestäen tervehdystä kohteliaisuudella ulkonäöstäni.

Lentokentällä päätin käyttää naislookissa olevaa henkilökorttiani ensimmäistä kertaa lentäessäni. Sen näyttäminen ei tuottanut mitään reaktiota virkailijassa, liekö kuullut ääneni jonossa. Helsinki-Vantaalla oli pientä jännitystä, kun selvisi, että siipan kummitytön perhe on palaamassa Rhodokselta ja tulossa samalle matkalaukkulinjalle. Varotoimeksi jäin yksin odottelemaan laukkujamme – Anukatariinana he eivät olisi minua varmasti tunnistanee.

Anukatariina

***Ooooh...
Jännittää...!***

*Kohta on minun esiintymis-
vuoroni burleskilavalla!*

*Katso sisäsivuilta
lisää!*

